

Jus Dilates Natliga Förvandling

av Andreas Kärngård

*Denna berättelse är skriven av mig, ovanstående, och alla rättigheter tillhör densamme.
Nyttjande utan mitt godkännande är ej tillåtet.*

www.karngard.se

Jag vaknar hungrig och kissnödig. Kliver in i badrummet. Sätter ned mina nakna, sängvarma fotsulor mot det kalla klinkergolvet. Och utan att jag ser den så vet jag att lysknappen sitter placerad exakt en armlängd till vänster om mig. Jag knäpper på strömbrytaren med fingret.

Och just i det ögonblicket då svärtan övergår till flödande ljus - blinkar jag till och när jag öppnar ögonen ser jag min taniga bleka kropp i spegeln. Jag lyfter på det vita toalettlocket och urinerar. Det skvätter på smalbenen. Jag drar lätt i förhuden med tummen och pekfingret så att en liten droppe faller mot vattenytan. Sedan drar jag upp kalsongerna. Jag spolar och vrider på vattnet, fuktar den hårda tvålen och drar den mellan mina händer tills ett kraftigt skum löddrar dem. När jag tvättat mig ren, släcker jag lyset och går in till sovrummet. Från våningen under mig hörs ljuden av musik.

Väl tillbaka i den stora mjuka sängen faller jag strax i sömn.

Nästa natt - vid ungefär samma tidpunkt - kliver jag hungrig in i badrummet och sätter ned mina nakna, sängvarma fotsulor mot det kalla klinkergolvet. Jag står under en kort stund och andas lugnt framför handfatet och den stora spegeln. Sedan, som givet av en osynlig signal, låter jag fingret vicka på strömbrytaren. Och just i det ögonblicket då allt går från mörker till ljus försöker jag att hålla mina ögon öppna. Jag blir nästan bländad av ljuset från lampan. I spegeln ser jag min taniga bleka kropp. Jag ser mig själv i spegeln. Jag lyfter på toalettlocket och urinerar. Det skvätter på smalbenen. Jag drar lätt i förhuden med tummen och pekfingret så att två droppar faller ned mot vattenytan. Sedan drar jag upp kalsongerna och spolar. Vrider på vattnet, fuktar den hårda tvålen och drar den mellan mina händer tills ett kraftigt skum löddrar dem. När jag tvättat mig ren, släcker jag lyset och går in till sovrummet. Väl tillbaka i den stora mjuka sängen hör jag tonerna av musik från undervåningen. De tycks högre än förut. Det tar en stund men till slut lyckas jag ändå somna.

Natten därpå kliver jag in i badrummet. Mina varma fotsulor rör sig över det kalla klinkergolvet. Magen kurrar. Som givet av en osynlig signal, låter jag fingret vicka på strömbrytaren. Och just i det ögonblicket då svärtan övergår till flödande ljus - under bråkdelen av den korta tiden då allt tycks leva i gränslandet mellan totalt mörker och ljus - just då tycker jag mig se något okänt i spegeln.

Så är det borta, det är ljust i rummet och i spegeln ser jag bilden av mig. Jag med min taniga bleka kropp. Jag ser hur mina kisande ögon betraktar mig själv i spegeln. Jag lyfter på det vita toalettlocket och urinerar. Det skvätter på smalbenen. Jag drar lätt i förhuden med tummen och pekfingret så att en liten droppe faller mot vattenytan. Sedan drar jag upp kalsongerna och spolar. Vrider på vattnet, fuktar den hårda tvålen och drar den mellan mina händer tills ett kraftigt skum löddrar dem. När jag tvättat mig ren, släcker jag lyset och går tillbaka in till sovrummet. Den suggestiva musiken från våningen under mig känns vagt bekant. Väl tillbaka i den stora mjuka sängen dröjer det en lång stund innan jag somnar.

Nästa natt vaknar jag av att det suger i magen. Jag går in i badrummet och sätter ned mina nakna, sängvarma fotsulor mot det kalla klinkergolvet. Jag står så där under en kort stund framför handfatet och den stora spegeln. Andas lugnt och metodiskt. Sedan, som givet av en osynlig signal, låter jag fingret vicka på strömbrytaren. Och just i det ögonblicket då svärtan övergår till flödande ljus - under bråkdelen av den korta tiden då allt tycks leva i gränslandet mellan totalt mörker och ljus - just då är allt jag ser en diffus spegelbild av en ohyggligt stor, svart fluga.

Jag skriker till - åtminstone tror jag mig göra det, för jag märker hur jag står där med vidöppna käkar - men så är den borta, det är ljust i rummet och i spegeln ser jag bilden av mig. Jag med min taniga, bleka kropp. Jag ser hur mina kisande ögon betraktar mig själv i spegeln. Käkarna är stängda. Jag lyfter på det vita

toalettlöcket och urinerar. Det skvätter. Jag drar lätt i förhuden med tummen och pekfingeret så att en liten droppe faller mot vattenytan. Sedan drar jag upp kalsongerna och spolar. Vrider på vattnet, fuktar den hårda tvålen och drar den mellan mina händer tills ett kraftigt skum löddrar dem. När jag tvättat mig ren, släcker jag lyset och går in till sovrummet. Tonerna nedifrån får det att rycka i min kropp. Jag petar i mig ett par tabletter och efter en stund lyckas jag somna.

Det är återigen samma sak - jag tar mig in i badrummet och känner hur mina nakna fötter hastigt rör sig över klinkergolvet. Jag ser lysknappen en bit till vänster om mig. Jag står så där under en kort stund och andas väsende framför handfatet och den stora spegeln. Sedan, som på en given signal, vickar jag på strömbrytaren - varför vet jag inte. Och just i det ögonblicket då mörkret övergår till bländande ljus - just då är allt jag ser en diffus spegelbild av en tanig, blek kropp.

Jag väser till och så är den borta, det är ljust i rummet och i spegeln ser jag bilden av mig; min stora svarta flugkropp. Ett regn av silvrigt splitter far ned över handfatet och golvet när min hand krossar spegeln.

Någonstans bakom mig hör jag plötsligt ett gällt skrik. Jag vänder mig kvickt om och ser henne stå där med händerna över munnen. Frusen i rörelsen. Snabbt lyckas jag få upp en skärva som jag begraver i den mjuka kroppen. Sedan sätter jag mig ned över den ryckande kroppen och spy. Det skvätter på benen. Jag drar lätt med sugsnabeln över huden - en liten droppe lösgör sig och faller mot klinkergolvet. Girigt drar jag i mig av den upplösta vävnaden tills ett kraftigt skum löddrar mina mundelar. När jag tvättat mig ren, släcker jag lyset och tar mig in till sovrummet. Väl tillbaka i den stora mjuka sängen somnar jag snart.

När jag slagit upp ögonen trycker jag på sänglampans strömbrytare. Ingenting händer. Men jag är inte förvånad, det är inte första gången strömmen gått. Vad är klockan? En gäsp lämnar min mun och jag känner hur det stramar kring munnen. Kliver upp och gör mig någonting att äta. Blir sittande vid köksbordet, mackan smakar inte. Kanske håller jag på att bli sjuk? Från ingenstans träffar nattens minnesbilder mig med full kraft och jag blir illamående. Motvilligt reser jag mig och skyndar in i det mörka badrummet men slappnar av när jag ser spegeln hänga som vanligt på väggen. Naturligtvis var det bara en mardröm. Går ut till det dunkla vardagsrummet. Utmattad slår jag mig ned i soffan och blir liggande på rygg. Blundar, men fragment ur drömmen plågar mig; för mitt inre ser jag det svarta, håriga, i spegeln just innan den krossas. Sedan hör jag skriket - det skrämde lätet från kvinnan. Det var bara en dröm, det vet jag, men vem var hon? Jag sätter mig upp och trycker ut ett par tabletter ur kartan på soffbordet. Håller dem på tungan tills salivet runnit till och sväljer alltihop. Läger mig åter ned på rygg och betraktar sprickorna i taket.

Jag är Jus Dilates - dödens fluga

I samma stund jag hör rösten känner jag hur skinnet i ansiktet stramar då munnen rör sig. Trots att det inte finns något lustigt i det brister jag ut i ett nervöst skratt. Orden ekar i huvudet och skrämmer mig. Det tilltagande smattret mot fönsterrutan överröstar mitt skratt och snart är regnet allt som återstår. Ögonen som fortfarande försöker förstå vilken historia sprickorna i taket vill berätta sluts och jag glider ånyo in i en ovisst drömvärld.

Det är mörkt då jag vaknar. Känner mig hungrig och kissnödig. Jag kliver in i badrummet. Sätter ned mina nakna fotsulor mot det kalla klinkergolvet. Och utan att jag ser den så vet jag att lysknappen sitter placerad exakt en armlängd till vänster om mig. Jag knäpper på strömbrytaren med fingret.

Men det är som om mörkret har kommit för att stanna - ingenting händer. Skrämt sneglar jag mot spegeln - rädd för att urskilja någonting jag inte vågar möta. Vad vet jag inte men mina sinnen likt Pavlovs hundar tycks reagera av blotta närvaron. Jag går fram till toalettstolen och lyfter på toalettlöcket. Jag ser inte strålen men hör ljudet av urin som träffar vattenytan. Jag drar lätt i förhuden med tummen och pekfingeret. Sedan drar jag upp kalsongerna, spolar och vrider på vattnet. Jag fuktar den hårda tvålen och drar den mellan mina händer tills jag känner hur den löddrar dem. När jag tvättat mig ren går jag in till sovrummet.

Väl tillbaka i den stora mjuka sängen förvånas jag över hur kall den är. Därefter somnar jag.

Jag vaknar av att sänglampans ljussken slår mig i ansiktet. Strömmen måste ha återvänt. Vänder mig för att släcka men fryser till när det ihärdiga ljudet av dörrklockan bryter tystnaden.

Vem kan vilja något så här dags?

Oförståendes tvingar jag mig upp och väl vid dörren fastnar min blick på låsvredet. Jag kan inte förstå varför det står som det gör. Oljudet hörs igen och igen, högre nu - men jag förblir oförmögen att öppna. Till slut börjar någon att bulta och när jag till slut trycker mitt ansikte mot dörren för att kika genom tithålet ser jag tre uniformerade poliser på andra sidan.

När jag står i öppningen med dörrkanten i högerhanden får jag veta att kvinnan i lägenheten under mig nyligen hittats död. Nu knackar man dörr för att höra om någon i huset vet någonting. Jag undrar om det inte kan vänta, åtminstone till morgonen. Både polisen som talat med mig och han bredvid tycks förvånas av min fråga. Hur den tredje reagerar vet jag inte eftersom han är halvt vänd ut i trapphusets korridor. Jag får veta att det är mitt på dagen. Sedan undrar de om allt står rätt till med mig. Vad skall jag svara på det? Att klockan är mitt minsta problem just nu? Istället skrattar jag till. Försöker få dem att se det komiska i att ha tagit så pass fel på tiden. Jag noterar hur de möter varandras blickar.

De frågar mig om jag kände henne. Jag har slutat att skratta. "Nej, inte alls" säger jag, men inser sedan att jag tvekat när jag svarat. Kanske för att jag alltid haft problem med begreppet; att känna någon - vad är definitionen på det? Jag skulle inte säga att jag känner mina arbetskolligor, trots att jag möter dem fem dagar i veckan. Så hur skulle jag kunna känna henne bara efter att ha setts några gånger? Dessutom var det flera månader sedan sist. Bestämmer mig för att inte berätta om det. Sådana som de skulle ändå aldrig förstå. Och hur man än ser på det så är det bäst att inte alls ha umgåtts med någon som precis blivit mördad. De ber mig ändå följa med, men jag förstår att det är en ren rutinsak. I Polisbilens spegel möter jag mig själv för första gången på länge och först då går det upp för mig varför det stramat så kring munnen.

Jag vaknar hungrig och kissnödig. Kliver upp från britsen och går fram till handfatet. Fäster blicken på knotrorna i betongväggen. Tänker att det kanske är det som kallas puts. Någon spegel finns inte. Jag urinerar. Det skvätter på benen. Jag drar lätt i förhuden med tummen och pekfingeret så att en liten droppe faller mot vattenytan. Sedan drar jag upp kalsongerna. Jag spolrar och vrider på vattnet, trycker en gång på pumpflaskan och tvålar in händerna tills ett vitt lödder täcker dem. När jag tvättat mig ren lägger jag mig åter på britsen och drar filten över mig. Trots att jag inte längre har tillgång till tabletter och alkohol somnar jag nästan direkt.